

(II Romanista - F.Pastore) Wszystko płynie. Również w Romie. Rozumiejąc to tym razem w szerokim znaczeniu. Duża część graczy znajduje się daleko od Trigorii, rozszana po świecie ze swoimi drużynami narodowymi, ale przykuwa tak samo uwagę z odległości. Tak więc Robin Olsen, któremu towarzyszy niepewność od jego przybycia do stolicy Włoch, wraca z tarczą w koszulce Szwecji. Po tym jak zaczął obalać ścianę sceptycyzmu, która została ustawiona wokół niego, wbrew jemu. Jedną cegłą po drugiej, jedną paradą za drugą.

Aby wyciągnąć rękę do jego "przemiany", pomyślała jego ręka. A dokładnie ta prawa. Uwieczniona na tweecie UEFA, która przy okazji wstawiła wideo ze świetną paradą Olsena w meczu Ligi Narodów w Kaliningradzie między jego drużyną i Rosją: mocne uderzenie zza pola karnego wybronione wyciągniętą ręką, po mocnym uderzeniu w nerki. "Parada klasy światowej" dla organizatorów rozgrywek. I w rzeczywistości wydawało się, że widać ponownie bramkarza z ostatnich mistrzostw świata, rozgrywanych właśnie w Rosji w trakcie ostatniego lata.

W trakcie Mundialu Robin został uznany za jednego z najlepszych bramkarzy turnieju, pomagając wprowadzić swoją drużynę narodową niespodziewanie do ćwierćfinału. Tak bardzo, że przekonał Monchiego i sztab techniczny Giallorossich do postawienia na niego, aby dokonać najtrudniejszego zastępstwa do znalezienia w letnim mercato: Alissona. Czyli jednego z najlepszych bramkarzy na arenie międzynarodowej. Na pierwszy rzut oka był wyborem pocieszenia w porównaniu do emocjonalnej fali, na której podróżował Brazylijczyk po bohaterskim sezonie w barwach Romy. Pojawiły się zarzuty, zawsze w zgodzie z niepochlebnymi ocenami przeciwko Szwedowi. Jeszcze przed tym jak obejrzano go w akcji. Jak zresztą stało się już rok wcześniej - o ironio - właśnie z Alissonem, gdy w Trigorii postawili na niego w roli sukcesora Szczęsnego.

Jednak również Olsen otrząsnął się szybko z irytującej nieadekwatnej etykiety. Z przekonującą wydajnością. Nie kradnąc nigdy sceny uderzającymi liczbami, ale po prostu dając drużynie (i kibicom) poczucie rosnącego bezpieczeństwa. Z pewną wydajnością, zawsze w sposób dyskretny, bez wezwania do robienia cudów. Robiąc to co należy do bramkarza: bronić to co możliwe do bronienia. I być może bronić też to co niemożliwe. Jak w barwach Szwecji. W oczekiwaniu na wiele powtórek w koszulce Romy.

Autor: abruzzo